

Чакъ тогава тя разбра, колко много се е отдалечила. Загаритѣ почнаха високо да лаятъ, коньтъ почна да бие земята съ предния си строенъ кракъ. Отново изсвири Мария съ рога, послѣ още веднѣжъ, още много пѣти. Найсетне тя измъкна копието си отъ тѣлото на звѣра. Отвърза коня, метна се на него, подири обратния пѣтъ. Съ жаленъ вой загаритѣ се отдалечиха отъ мъртвата плячка, следъ това отново се върнаха, почнаха да ближатъ кръвта на глигана. Но позовани съ остъръ викъ отъ господарката си, тѣ напуснаха лова и почнаха да душатъ пѣтя назадъ.

Дълго се лутаха морнитѣ животни, дирейки следитѣ си, едно отъ тѣхъ тръгна по една посока, другото по друга. Следъ това, повикани отъ Мария, се върнаха обратно. Тя отново изсвири съ рогъ и сама пое по една пѣтека, която ѝ се стори позната. Ала единъ отъ загаритѣ все кло-нѣше по друга посока. Тогава тя тръгна по неговитѣ дири. Стори ѝ се, че е намѣрила правия пѣтъ. Препусна коня си по тази посока, пресѣче нѣколко ливади, отново навлѣзе въ непроходими гѣсталаци. Разбра, че е сбъркала, тръгна въ обратна посока. Пакъ спрѣ.

Сърдцето ѝ се сви.

Какъ щѣше да замръкне сама въ това непознато, пусто мѣсто? Срѣдъ неизвестността на следващия мигъ, който можеше да носи всѣка лоша изненада...

Ослуша се. Стори ѝ се, че чува нѣкакъвъ далеченъ, глухъ шумъ. Тръгна по неговата посока. Шумътъ взе да става все по ясенъ и по-ясенъ. Отекваше ударъ отъ балта връзъ дърво.

Мария се усмихна, червенина избликна по истиналитѣ ѝ бузи. Дървари бѣха. Щѣха да ѝ посочатъ пѣтя. Бѣше спасена.

Хъртоветѣ замърдаха тревожно уши, разлаяха се. Спуснаха се къмъ единъ гѣсталакъ. Отново се послуша Мария да чуе посоката на ударитѣ.

Ала тѣ бѣха престанали.

— Хей! Кой е тамъ? — извика силно девойката и млъкна, надѣваща се да чуе нѣкой да се обади. Сърдцето ѝ биеше лудо, въ трѣпнеща тревога. Гората дрѣмѣше за-